

Arrest

nr. 246 775 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 augustus 2018 België binnen met zijn identiteitskaart en verzoekt op 12 september 2018 om internationale bescherming. Op 6 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 10 september 1989 in Khan Younis, Gaza. U bent een Arabier en een soenniet. U bent niet geregistreerd bij het UNRWA. U ging naar school tot de tweede graad van het middelbaar onderwijs. U werkte in de handel en in de betonfabriek en de bakkerij van uw vader. Na het overlijden van uw vader op 18 februari 2017, erfde u van hem een stuk grond van 350 m², een appartement en een magazijn. Sinds 22 januari 2019 bent u verloofd met I. A. (...), die in Qatar verblijft.

Op 13 april 2018 opende u een koffiешop. U was open van 8u 's morgens tot 1u of 2u 's nachts. Uw buurman Ar. S. (...) en zijn zoon Ah. (...) stuurden twee dagen later A. K. S. (...) naar uw zaak om te vragen uw koffiешop na 20u 's avonds te sluiten. Ar. (...) verdeelde medicijnen van Hamas en Ah. (...) werkte bij de grenspolitie en bij Al Qassam. Zij wouden niet dat uw klanten konden zien dat er mensen van Hamas en Al Qassam op bezoek kwamen bij hun 's avonds. U weigerde echter vroeger te sluiten. Een week later kwam het shura comité naar uw koffiешop met acht of negen personen, waaronder R. S. (...), en enkele leden van de Salman familie. Zij vroegen u andermaal om uw koffiешop te sluiten na 20u. U vertelde hen dat u een vergunning had van de gemeente en 1200 sjekel had betaald. R. S. (...) verklaarde echter dat het shura comité de hoogste autoriteit is en bevelen aan alle instanties geeft, en vroeg aan u of u wist wat het betekende als er iemand niet naar het shura comité luistert. Hierna vertrokken ze. Op 7 mei 2018 omstreeks 3u30 in de ochtend gooiden Ah. (...), zijn oom T. (...) en drie vrienden van Al Qassam een molotovbom in uw koffiешuis, die niet ontplofte, en kwamen vervolgens uw magazijn binnen waar u lag te slapen met uw medewerker. Ze namen u mee naar buiten, boeiden u en overgoten u met benzine, waarna ze u stampten en sloegen. Uw moeder was wakker op dat moment en probeerde tussenbeide te komen. Uw belagers vernielden uw zaak, goten benzine op de tafels en stoelen en staken de koffiешop in brand, waarna ze vertrokken. Uw moeder maakte uw boeien los en ging uw broers halen, die de brand blusten. Een tijdje hierna kwam de inlichtingendienst langs, ze namen de bom mee en stelden een verslag op over wat er gebeurd was. Na dit incident werd u 20 tot 30 keer op straat bedreigd en bespuwd door Ah. (...), waarbij hij zei dat de oorlog nadert en dat u wel zou zien wat er zou gebeuren met u. Soms spuwde u terug. In juni 2018 kreeg u een oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst. Daar aangekomen werd u naar een cel gebracht. Een kwartier later kwam iemand vragen wat uw naam was. Daarna vroegen ze nog acht à tien keer wie Ah. (...) en andere namen waren. Na drie uur werd u meegenomen naar een andere kamer, waar een tekening van een Vespa op de muur stond. Uw ondervrager vroeg u om met de Vespa te rijden, u zei dat u dit niet kon waarop hij u stampte en sloeg. Daarna werd u opgehangen en naar boven getrokken met uw handen aan een ketting, waarna u in uw broek plaste. Om de twee à drie uur werd u naar beneden en naar boven gehaald. De volgende dag herhaalde dit zich, waarna u aan het einde van de dag een beloftebrief moest ondertekenen om Ah. S. (...) niet meer lastig te vallen. Na uw vrijlating zag u uw burens nog iedere dag. Ar. (...) keek kwaad naar u en Ah. (...) spuwde en bedreigde u. Op 13 augustus 2018 verliet u Gaza via Rafah, waarna u vanuit Egypte via Turkije en Spanje naar België reisde, waar u op 23 augustus 2018 aankwam en op 12 september 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. In september of oktober 2018 werd uw zaak door het shura comité doorgegeven aan de rechtbank, die een vonnis uitsprak op 29 januari 2019, waar uw advocaat aanwezig was. U werd veroordeeld tot een celstraf van twee jaar en de betaling van 300 en 5000 sjekel, omdat u het bevel van het shura comité, om uw koffiешop te sluiten na 20u 's avonds, niet had opgevolgd. U vreest bij een terugkeer gearresteerd te worden ten gevolge van het vonnis. Verder vreest u door Ah. S. (...) beschuldigd te worden als verrader en vervolgens geliquideerd te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw internationaal rijbewijs, een kopie van de overlijdensakte van uw vader die op 18 februari 2017 aan een hartaanval overleed nadat hij was gearresteerd door Hamas ten gevolge van het bekritisieren van Hamas, een kopie van uw huwelijkscontract, enkele bus tickets van de grensovergang in Rafah, een kopie van enkele facturen van uw koffiешop, een kopie van de erfenisverklaring van uw vader, een kopie van de volmacht die u gaf aan uw moeder, een kopie van een verklaring van uw advocaat waarin hij de volmacht aan uw moeder bevestigt en verklaart dat het originele document van het vonnis hem geweigerd werd, een kopie van een verklaring van het stadhuis waarin vermeld wordt dat u een koffiешop heeft, een kopie van het vonnis van de rechtbank, een USB waarop een video staat van u en uw vader in het ziekenhuis en een kopie van een loonbrief uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest bij een terugkeer naar Gaza arrestatie omwille van de celstraf die u werd opgelegd. Verder vreest u beschuldigd en geliquideerd te worden door Ah. S. (...) door de bedreigingen die hij tegenover u uitte nadat u een koffieshop tegenover hem had geopend. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven.

Allereerst dient er opgemerkt dat u opmerkelijke verklaringen aflegde over uw paspoort. Aanvankelijk beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw paspoort bij aankomst in België te zijn verloren (DVZ, vraag 27 en 28). Gevraagd bij het eerste onderhoud waarom u het dan toch op dat moment neerlegde, beweerde u eerst dat u het uit het oog verloren was, daarna dat u het wel wou afgeven bij uw eerste interview op de DVZ, maar dat de bediende enkel uw identiteitskaart inhield en niet uw paspoort. Nadien verklaarde u dan weer dat u uw paspoort niet bij had op de DVZ en daar had verklaard dat u het zou neerleggen als u het terugvond. Wanneer u het dan terugvond weet u niet meer goed (NPO I p. 12). Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Er kan bovendien geen enkel geloof gehecht worden aan uw relaas.

U verklaart dat slechts twee koffieshops in Gaza ooit in brand gestoken zijn: uw koffieshop in de al-B. (...) straat (NPO I, p. 10 en NPO II, p. 3) en een koffieshop waarvan u uiteindelijk verklaart dat de zaak ongeveer zeven jaar geleden tot ontploffing was gebracht (NPO II, p. 8-9). Informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier toont evenwel aan dat de inval en brandstichting in uw koffieshop, zoals door u omschreven, plaats vond op 2 juni 2009. Uit informatie blijkt dat in de Al-B. (...) straat op 2 juni 2009 omstreeks 3u30 in de ochtend (NPO II, p. 10) vijf mannen (NPO I, p. 13) de koffieshop binnenvielen terwijl in de koffieshop de eigenaar sliep (NPO I, p. 16). Informatie beschrijft, net zoals u deed, hoe de koffieshop met benzine in brand werd gestoken en dat een explosief niet tot ontploffing kwam (NPO I, p. 13 en p. 16-17). Dat de informatie stelt dat M. M. A. S. (...) als eigenaar met zijn broer M. (...) aanwezig was, volstaat niet om te besluiten dat het om andere feiten gaat. U heeft immers twee broers die deze namen dragen en zij waren, afgaande op hun geboortejaren die u op DVZ gaf in 2009 22 jaar en 18 jaar (Verklaring DVZ, vraag 17), zoals ook opgenomen in de informatie aangaande de aanval op de koffieshop. In het licht van voorgaande volstaat de vaststelling dat de koffieshop volgens de informatie 'al-A. (...)' heet, terwijl uw koffieshop 'A. (...)' heet (NPO I, p. 9) evenmin om te besluiten dat het om andere feiten gaat.

Aldus rijst het vermoeden dat u de problemen van uw broers van 2009 tot de uwe heeft gemaakt. Dit blijkt te meer uit de vaststelling dat, niettegenstaande volgens uw verklaringen de inlichtingendiensten/politie kwamen om vervolgens de plek te onderzoeken, de bom mee te nemen en een verslag op te stellen (NPO I, p. 17 en NPO II, p. 14), u geen enkel begin van bewijs heeft van de door u geschetste feiten van 7 mei 2018.

Over het onderzoek van de inlichtingendienst/politie na de brandstichting kon u bovendien enkel vage verklaringen afleggen. U wist niet wie er langskwam, wanneer ze langskwamen en met hoeveel ze waren. Hoe de inlichtingendienst wist dat er iets gebeurd was, kon u niet verklaren, enkel vermoeden dat Ah. (...) of Ar. (...) hen misschien zou gestuurd hebben. Waarom zij de inlichtingendienst zouden sturen naar de plek van de brand die ze zelf hadden aangestoken, kon u wederom niet verklaren. Verder heeft u niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken in het onderzoek (NPO II p. 14-15).

Verder legde u volgende tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw belagers en het shuracomité. Zo beweerde u in het eerste onderhoud dat de vrienden die bij uw buurman langskwamen Al Qassam leden waren met belangrijke profielen, mensen met bodyguards, die wegen sloten. U kende hun voornamen niet, maar wist wel van welke familie ze waren. Ah. S. (...) (de zoon van uw buurman) was hun centrum waar ze vaak vergaderden (NPO I p. 15). U hier nogmaals naar gevraagd bij het tweede onderhoud wist u niet wat die vrienden bij uw buurman kwamen doen, noch wat voor leden van Al Qassam ze precies waren. Verder wist u één iemand bij naam en voornaam te noemen, voor de rest kende u hen niet (NPO II p. 5-6). Waar u bij het eerste onderhoud beweerde het bezoek van het shuracomité niet serieus te nemen en nadien niets meer te verwachten (NPO I p. 16), verklaarde u bij het tweede onderhoud dat u verwachtte dat het comité vervolgens iemand van de gemeente zou sturen om uw koffieshop stop te zetten (NPO II p. 8).

Gelet op voorgaande komen ook de geloofwaardigheid van uw opsluiting, waarvan u voor de DVZ te kennen gaf dat deze waren ingegeven door de problemen met uw buurman (Vragenlijst DVZ, vraag 3.1) en waarvan u bij het CGVS verklaart dat u werd vrijgelaten na te beloven nooit meer in confrontatie te komen met uw buurman (NPO I, p. 13), en de rechtszaak fundamenteel op de helling te staan. Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw arrestatie blijkt tevens uit de vaststelling dat u bij het eerste onderhoud beweerde dat tijdens uw arrestatie iemand na een kwartier om uw naam kwam vragen (NPO I p. 13), terwijl u bij het tweede onderhoud verklaarde dat dit na drie uur gebeurde. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan uw latere verklaringen opnieuw te wijzigen (NPO II p. 16).

Wat betreft de rechtszaak zelf legde u opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat het shuracomité de zaak doorgaf aan het parket, waarna de zaak naar de rechtbank ging (NPO I p. 18). Bij het tweede onderhoud beweerde u het niet te weten, om vervolgens te zeggen dat misschien Ah. (...) of misschien het shuracomité de zaak doorgaf. Gewezen op het feit dat u bij het eerste onderhoud enkel het shuracomité aanduidde, kwam u niet verder dan te beweren dat het shuracomité en Ah. (...) hetzelfde zijn (NPO II p. 18). Verder verklaarde u dat uw advocaat A. M. (...) aanwezig was bij de uitspraak van het vonnis (NPO II p. 19). Uit het door u neergelegde vonnis (document 14) blijkt echter dat uw advocaat niet aanwezig was.

Tot slot verklaarde u niet te weten of u werd opgeroepen voor de zitting in de rechtbank, wanneer uw moeder u het vonnis bezorgde en voor wie de vergoedingen, bepaald in het vonnis, bedoeld waren (NPO II p. 19). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en bovendien beweerde geen interesse meer te hebben in het verdere verloop van uw problemen (NPO II p. 19) is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Volledigheidshalve kan uit uw bewering dat uw vader in februari 2017 overleed ten gevolge van een hartaanval nadat hij was gearresteerd wegens het bekritisieren van Hamas in uw hoofde geen persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade afgeleid worden.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw motieven. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande waarnemingen niet wijzigen. Uw identiteit, afkomst, reisroute, familiale situatie en werk in Gaza in een koffieshop en in België worden niet betwist. Dat u uw moeder een volmacht heeft gegeven wordt op zich evenmin betwist. Dergelijke volmacht laat evenwel niet toe uitspraken te doen over uw beweerd vluchtrelaas. Wat betreft het vonnis moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijskrachtig kunnen zijn wanneer deze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Een verklaring van een advocaat kan niet weerhouden worden als objectieve bron.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U woonde in Gaza in het appartement van uw moeder. Uw vader was een grote landheer en u erfde bij zijn overlijden een eigen appartement, een magazijn en een stuk grond van 315 m² (NPO I p. 5). Uw familie beschikte over een privéleverancier van elektriciteit om met elektriciteitsonderbrekingen om te gaan. Verder had u een waterput, en een watertank op het dak waar het aangekochte drinkbaar water werd in opgeslagen (NPO I p. 6). U ging slechts naar school tot het tweede hoger middelbaar, maar had nadien verschillende jobs, onder meer in een bakkerij, een betonfabriek, in de handel en uw eigen koffieshop (NPO I p. 7). Gezien het regelmatige contact dat u heeft met uw familie (NPO I p. 3), uw uitgebreide werkervaring en uw materiele situatie in Gaza, kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een precare situatie zal terecht komen waarbij u niet in uw elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er

toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Eurostation, Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft

voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn in onderhavig verzoek niet aanwezig.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd

een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geveiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de

Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, merkt verzoeker op dat het *in casu* niet pertinent is te stellen dat hij nooit beroep heeft gedaan op de hulp van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) vermits hij geen rechthebbende was. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) probeert volgens verzoeker "te laten onderverstaan dat het gezin of de verzoekende partij geen nood had aan hulp, daar waar de verzoekende partij echter geen aanspraak kon maken op de hulp van de UNRWA vermits zij citizen van Gaza was en derhalve geen vluchteling". Voormelde opmerking getuigt van een onvoldoende kennis van de problematiek van Gaza en van een heel oppervlakkige analyse van het dossier, aldus verzoeker.

Vervolgens gaat verzoeker als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem aangehaalde vluchtmotieven:

"De verwerende partij verwijt verder de verzoekende partij een gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft de persoonlijke feiten die door de verzoekende partij zijn aangehaald en die het vertrek uit GAZA hebben gerechtvaardigd;

Het CGVS stelt ten onrechte dat het relaas niet geloofwaardig zou zijn omdat :

- Uiteenlopende verklaringen afgelegd werden ivm haar paspoort en identiteitskaart.

De verzoekende partij heeft inderdaad niet meteen haar paspoort en identiteitskaart voorgelegd, bij haar aankomst in België.

Dat zij inderdaad vreesde naar Spanje of naar Turkije te worden teruggestuurd, vermits zij via Spanje de Europese Unie was binnen getreden.

De verzoekende partij heeft zich door kennissen en andere vluchtelingen uit het kamp laten beïnvloeden, die haar schrik hebben aangejaagd.£

Het is pas toen zij een vertrouwen relatie met haar raadsman had opgebouwd dat zij overtuigd was dat zij haar paspoort en identiteitskaart diende af te geven, hetgeen zij dan ook gedaan heeft; Haar terughoudende houding is aan vrees te wijten.

In die mate dat zij de documenten heeft afgegeven en dat deze documenten geen bedrieglijk relaas aan het licht brengen, is deze motivatie niet van aard om het relaas als ongeloofwaardig te beschouwen of het volledig relaas te negeren.

- Het CGVS informatie heeft gevonden waaruit zou blijken dat indien er een coffieshop inderdaad ontploffen heeft het voorval van 2009 dateert en de broer van de verzoekende partij zou betreffen. De verzoekende partij ontkent geenszins dat de coffeshop die door haar broers was uitgebaat inderdaad degelijk in 2009 ontploffen is.

Het voorval waarover de informatie van het CGVS terugslaat betreft echter een coffeeshop "A. A. S. (...)" die in 2007 geopend werd en die in 2009 ontplofte, terwijl de coffeeshop door de verzoekende partij uitgebaat gekend was als de A. S. C. S. (...), die in 2018 geopende werd zoals uit de GEMEENTEVERGUNING die voor de shop verleend werd blijkt.

Dat aldus vaststaat de er degelijk 2 coffeeshops hebben bestaan die elk door een familielid van de familie A. (...) uitgebaat werden, waaronder de verzoekende partij.

De verzoekende partij legt verder nog een attest uitgaande van een mensenrechtenorganisatie waaruit blijkt dat het om 2 verschillende voorvallen gaat en dat de verzoekende partij degelijk het voorwerp heeft gemaakt van een aanslag.

Dat de verzoekende partij tevens enkele facturen van haar coffeeshop voorlegt waaruit blijkt dat haar bedrijf een ander coffeeshop betreft dat deze die door haar broer was uitgebaat.

Dat de verzoekende partij geenszins uitsluit dat doelbewust eenzelfde modus operandi gebruikt door de Harnas gebruikt werd om de verzoekende partij nog dieper te traumatiseren.

- Het CGVS verwijt de verzoekende partij geen verdere inlichtingen te kunnen geven ivm het gevolg dat aan het voorval werd gegeven.

De verzoekende partij onderhoudt geen verdere contacten met mensen uit Gaza, behoudens met haar moeder.

Zij wenst haar niet bloot te stellen aan enig gevaar en zal derhalve ook niet haar moeder laten gaan informeren, daar waar zij geen hoop koestert dat een onderzoek de waarheid zou uitklaren.

Het verwijt van het CGVS betreft iets waarvan de verzoekende partij rechtstreeks geen weten kan hebben, vermits zij Gaza verlaten heeft en zelf niet verder kan informeren.

- Het CGVS stelt dat de verzoekende partij stijdige verklaringen zou hebben afgelegd ivm de bezoekers die haar burens Ar. (...) en Ah. S. (...) ontvingen.

De verzoekende partij heeft geen stijdige doch wel complementaire inlichtingen geformuleerd ivm deze bezoekers.

De verzoekende partij heeft nooit geweten wie precies ontvangen werd in de woning van haar burens en het probleem dat haar is overgekomen met de burens is een uitstekend bewijs dat de burens ook geenszins wilden dat deze bezoekers geïdentificeerd zouden worden;

Dat de verzoekende partij derhalve absoluut geen weten kon hebben van wie precies en waarom die personen op bezoek kwamen en hetgeen zich in de woning van de burens afspeelde.

Dat zij, door alle elementen op een rijtje te zetten zij redelijk kan menen, rekening houdende dat de zoon van de burens lid van AlQassam en van de grenspolitie was en dat voor de komst van die bezoekers de weg afgesloten en vrijgemaakt werd door bodyguards, dat deze bezoekers hoog geplaatste mensen waren, hetgeen in Gaza bijna uitsluitend gelijk te stellen is met mensen van de Hamas, van Al Qassam, van de Shura comité...

Dat de verzoekende partij enkel de naam heeft kunnen aangeven van één familie omdat er geruchten waren en dat zij verder geen zekerheid heeft en ook niet kan hebben.

Dat de eisen van het CGVS niet realistisch zijn maar dat de verzoekende partij geenszins stijdige verklaringen heeft afgelegd.

- Het CGVS stelt dat de verzoekende partij stijdige verklaringen heeft afgelegd ivm de manier waarop haar zaak tot de rechtbank is gekomen en haar verklaringen nopens hetgeen zij na het incident al dan niet vernachtte als gevolg ervan

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas geenszins kan steunen op elementen waarop de verzoekende partij zelf geen controle heeft of kan hebben;

De verzoekende partij assimileert A. S. (...) met Al Qassem en Shura die zij allemaal op gelijke voet stelt.

Zij maakt geen verschil tussen het formalisme van een procedure en wie achter die procedure zit en de aanstichter voor de procedure, hetzij A. S. (...), zoon van haar buur en lid van Al Qassam.

Het denkproces van de verzoekende partij ivm de gevolgen gelinkt aan het incident met de burens was evolutief.

Op het ogenblik dat het voorval zich voordeed nam zij het incident niet au sérieux, iets later kwam zij eraan te denken dat haar mogelijks de gemeente zou worden gestuurd om haar tot een administratieve sluiting te dwingen en dat haar vergunning ingetrokken kon worden of de voorwaarden ervan gewijzigd - Het CGVS stelt verder dat de verzoekende partij strijdige verklaringen zou hebben afgelegd ivm wat er tijdens haar detentie gebeurde.

Dat de tegenstrijdigheid echter niet vaststaat, daar de verklaringen van de verzoekende partij geen betrekking hebben tot een en dezelfde feiten.

De verzoekende partij heeft inderdaad verklaard dat om de 15 minuten zij naar haar cel kwamen om haar te ondervragen naar haar naam en leeftijd : het repetitief karakter van de vraag werkte als een psychologische foltering, een mentale bludgeoning.

Om de 3 uren werd zij fysiek gefolterd : zij werd dan opgehangen.

De verzoekende partij heeft twee verschillende feiten gerelateerd.

De verzoekende partij legt thans nieuwe elementen voor die wegens de covid 1 crisis niet hebben kunnen vertaald zijn en die derhalve neergelegd worden in de Arabische taal."

Vervolgens haalt verzoeker artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan en stelt hij dat *"het hele relaas duidelijk laat uitschijnen dat er geen goede reden zijn om aan te nemen dat de vervolging of de ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, vermits ze zich hebben voorgedaan en dat de situatie ongewijzigd is in Gaza".*

Verder wijst verzoeker erop dat hij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen. Hij haalt vooreerst zijn problemen met Hamas aan. Hij stelt door Hamas te zijn bedreigd, aangehouden en psychologisch en fysiek gefolterd. Daarnaast zou de beperking van zijn werkuren door een sluiting om 20 uur hem van het merendeel van zijn inkomen hebben beroofd, aangezien de bevolking voornamelijk na 20 uur aankopen zou doen. Verzoeker licht toe dat de bevolking van Gaza 's nachts slecht slaapt en geen rust vindt. Uit vrees voor de bombardementen en als reactie op het moeilijk en gevaarlijk leven in Gaza zouden de mensen wakker worden en terug naar buiten gaan om drank en voeding te kopen om hun zenuwachtigheid te stillen. Verder verwijst verzoeker naar de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza, die is toe te schrijven aan de handelingen van Hamas, *"handelingen die (...) (hem) persoonlijk gevisieerd hebben"*, het feit *"dat Gaza (...) (hem) geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden"* en het feit *"dat Gaza kortom onleefbaar is geworden"*. Verzoeker meent dat de stelling van het CGVS *"grotendeels steunt op een heel subjectieve appreciatie"*. Tot slot geeft verzoeker aan te vrezen dat de nabijheid van zijn buur, die thuis hooggeplaatste personen zou ontvangen, ook Israëlsche raketten zou lokken, die ook hun doel zouden kunnen missen en zijn huis raken.

Verzoeker citeert vervolgens meerdere persartikels waaruit zou blijken dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is, aangezien Gaza noodzakelijke benodigdheden als elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal zou missen.

Verzoeker vervolgt:

"Dat de Hamas het volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en de Fatah ertoe verplicht heeft zich terug te trekken, hiervan een relevant bewijs levert.

De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking.

En door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit;

In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken.

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren.

Dat dient te worden vastgesteld de verzoekende partij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te hebben gevlucht maar ook dat zij in Gaza thans niet kan terugkeren;.

Wegens eigen bewegingsredenen maar ook thans omwille van materiële omstandigheden."

Verzoeker wijst er verder op dat de grensovergang in Rafah sedert januari 2019 enkel door Hamas bemand wordt en dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat terugkeerders probleemloos in België een paspoort kunnen bekomen van de Palestijnse overheid in Brussel en dat die paspoorten zonder probleem aan al dan niet afgewezen asielzoekers worden afgegeven, blijft hij volgens verzoeker in gebreke te onderzoeken welk onthaal de houders van die paspoorten wacht wanneer zij de Hamasleden passeren die de grensovergang van Rafah bemannen.

Verzoeker is voorts van oordeel dat de commissaris-generaal zich tegensprekt waar hij enerzijds zijn regio van herkomst als een “*veilig gebied*” aanziet, doch anderzijds als een regio waar er sprake is van willekeurig geweld, dat evenwel niet voldoende uitzonderlijk is om te stellen dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn. Verzoeker betoogt dat de Gazastrook in geen geval als een veilige regio kan worden beschouwd en dat ook de passage via de Sinai niet beveiligd is, ter staving waarvan hij enkele persartikels en een Frans en Belgisch reisadvies citeert.

Verder is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, gelet op zijn profiel en de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport “*Gaza Ten Years later*” van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare “*wachttijd*”. Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het Belgische reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel “*Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’*” van 13 juli 2017, het “*Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza*” van 11 juli 2017, het artikel “*Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president*” van 18 juli 2017 en het artikel “*Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar*” van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels.

Verzoeker haalt voorts aan dat ook de veiligheidssituatie in Gaza verslechterd is en citeert daarbij uit een persbericht.

Tot slot merkt verzoeker op dat het CGVS er helemaal geen rekening mee heeft gehouden “(d)at de grenzen met Israël en met Egypte thans grotendeels gesloten zijn wegens de sanitaire crisis en preventief voor het verspreiden van het virus”, noch met “het feit dat de sociale afstanden niet kunnen gerespecteerd worden bij de grensovergangen, ondermeer bij het gebruik van de bus pendeldiensten die voor het vervoer van de terugkeerders zorgen”.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een attest van de gemeente met betrekking tot verzoekers zaak (stuk 3);
- een attest van een mensenrechtenorganisatie in verband met verzoekers koffiешop (stuk 4);
- facturen (stuk 5).

2.2.2. Op 1 december 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 oktober 2020 en de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 3 september 2020.

2.2.3. Op 10 december 2020 legt verzoeker per fax een “*bijkomende nota*” neer waarbij hij blijkens de inventaris de volgende stukken voegt:

- een attest van de gemeente met betrekking tot zijn zaak, met beëdigde vertaling (stuk 1);
- een attest van een mensenrechtenorganisatie in verband met zijn koffiешop, met beëdigde vertaling, waarover hij toelicht dat het in feite gaat om een attest van een advocaat die voor een ngo werkt en die als zijn raadsman is opgetreden (stuk 2);
- facturen in verband met de aankoop van materiaal voor zijn koffiешop met beëdigde vertaling (stuk 3);
- een vonnis geveld op 29 januari 2019, met beëdigde vertaling (stuk 4);
- een bewijs dat de originelen van de documenten “*per courrier*” onderweg zijn naar België (stuk 5).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals voormelde “*bijkomende nota*” met fotokopieën van voormelde stukken neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) incoherente verklaringen over zijn paspoort zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnen, (ii) informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier aantoonde dat de inval en brandstichting in zijn koffieshop, zoals door hem omschreven, plaats vond op 2 juni 2009 in een koffieshop waarin twee personen met de namen van zijn broers aanwezig waren, zodat het vermoeden rijst dat hij de problemen van zijn broers van 2009 tot de zijne heeft gemaakt, (iii) hij geen enkel begin van bewijs heeft van de door hem geschetste feiten van 7 mei 2018, (iv) hij enkel vage verklaringen kon afleggen over het onderzoek van de inlichtingendienst/politie na de brandstichting, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn belagers en het shuracomité, (vi) hij wat betreft de rechtszaak opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegde, (vii) zijn houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade, (viii) uit zijn bewering dat zijn vader in februari 2017 overleed ten gevolge van een hartaanval nadat hij was gearresteerd wegens het bekritisieren van Hamas in zijn hoofde geen persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade kan worden afgeleid, en (ix) de door hem neergelegde documenten deze waarnemingen niet kunnen wijzigen, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, en omdat (F) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook verlaten te hebben naar aanleiding van problemen met zijn burens, die banden hebben met het gezag in Gaza. Blijkens zijn verklaringen zou verzoeker in april 2018 een koffieshop geopend hebben in Deir Al Ballah, maar nauwelijks twee dagen later bezoek gekregen hebben van iemand die gestuurd werd door zijn buurman Ar. S. en diens zoon Ah. met de vraag om zijn zaak na acht uur 's avonds te sluiten. Volgens verzoeker wilden zijn burens niet dat zijn klanten zouden zien dat er 's avonds bij hen belangrijke mensen van Al Qassam over de vloer kwamen. Verzoeker zou dit geweigerd hebben maar een week later bezoek gekregen hebben van het *shura*-comité, bestaande uit leden van de familie van zijn burens. Verzoeker zou andermaal gevraagd zijn om zijn koffieshop te sluiten na acht uur 's avonds en dit andermaal geweigerd hebben, hierbij verwijzend naar de vergunning die hij voor zijn zaak gekregen had. Daarop zou het *shura*-comité duidelijk gemaakt hebben dat zij de hoogste autoriteit in het land vertegenwoordigt en dat verzoeker zich bewust moest zijn van de mogelijke gevolgen van zijn weigering te gehoorzamen. Op 7 mei 2018 zouden verzoekers buur Ah., diens oom en drie van zijn kompanen bij Al Qassam verzoeker 's nachts uit zijn koffieshop hebben gehaald en mishandeld en de koffieshop in brand hebben gestoken. Vervolgens zou de inlichtingendienst langs gekomen zijn om vaststellingen te doen met betrekking tot deze feiten. Verzoeker verklaart dat hij na dit incident op straat bespuwd werd door Ah. en een van diens vrienden. In juni 2018 zou verzoeker een oproepingsbrief gekregen hebben van de binnenlandse veiligheidsdienst. Daar aangekomen zou hij vastgehouden zijn en gedurende twee dagen gefolterd. Hij

zou opnieuw zijn vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief waarin stond dat hij zijn buur Ah. niet meer zou lastigvallen. Verzoeker verklaart dat hij sindsdien herhaaldelijk door Ar. werd bedreigd en dat hij zich hierdoor genoodzaakt zag Gaza te verlaten, wat hij deed op 13 augustus 2018. Na zijn vertrek zou verzoeker op 29 januari 2019 door de rechtbank bij verstek veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf en het betalen van een geldsom omdat hij het bevel van het *shura*-comité om zijn koffiешop na acht uur 's avonds te sluiten niet had opgevolgd. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Gaza te worden gearresteerd ten gevolge van dit vonnis, alsook door Ah. te worden beschuldigd van verraad en vervolgens te worden vermoord.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd van de feiten die zich volgens zijn verklaringen op 7 mei 2018 zouden hebben voorgedaan, ondanks het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat de inlichtingendienst ter plaatse is gekomen en een verslag heeft opgemaakt. Verzoeker zou evenmin nadien geïnformeerd hebben bij de inlichtingendienst naar een stand van zaken, noch enige moeite hebben gedaan om klacht in te dienen bij de politie. Dat zulks nutteloos zou zijn geweest omdat *“alle mensen van familie S. (...) werken bij de politie”* is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet kan overtuigen gelet op de ernst van de feiten en de gevolgen voor verzoekers broodwinning (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2020, p. 14-15). Verzoeker beperkt zich ook in zijn verzoekschrift tot loutere beweringen waar hij stelt geen verdere contacten meer te onderhouden met mensen in Gaza behalve met zijn moeder, die hij niet bloot wil stellen aan enig gevaar door haar informatie te laten inwinnen. Zodoende verklaart verzoeker overigens niet waarom hij na de aanval op zijn koffiешop niet zelf de nodige stappen heeft gezet om zich bij de bevoegde instanties te informeren over het resultaat van het gevoerde onderzoek en eventuele verdere acties. Over dit onderzoek kon verzoeker bovendien enkel vage verklaringen afleggen, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt:

“U wist niet wie er langskwam, wanneer ze langskwamen en met hoeveel ze waren. Hoe de inlichtingendienst wist dat er iets gebeurd was, kon u niet verklaren, enkel vermoeden dat Ah. (...) of Ar. (...) hen misschien zou gestuurd hebben. Waarom zij de inlichtingendienst zouden sturen naar de plek van de brand die ze zelf hadden aangestoken, kon u wederom niet verklaren.”

Deze verklaringen getuigen van een gelaten en weinig geïnteresseerde houding, die moeilijk kan worden verenigd met de vastberadenheid waarmee verzoeker voor het incident zou zijn ingegaan tegen de wens van zijn belagers om zijn koffiешop na acht uur te sluiten, zelfs al zou hij geen hoop hebben gekoesterd dat een onderzoek de waarheid zou uitklaren, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

Ten tweede heeft het er alle schijn van dat verzoeker de door hem aangehaalde feiten niet persoonlijk heeft meegemaakt en in werkelijkheid problemen die zijn broers in 2009 gekend hebben tot de zijne heeft gemaakt. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“U verklaart dat slechts twee koffiешops in Gaza ooit in brand gestoken zijn: uw koffiешop in de al-B. (...) straat (NPO I, p. 10 en NPO II, p. 3) en een koffiешop waarvan u uiteindelijk verklaart dat de zaak ongeveer zeven jaar geleden tot ontploffing was gebracht (NPO II, p. 8-9). Informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier toont evenwel aan dat de inval en brandstichting in uw koffiешop, zoals door u omschreven, plaats vond op 2 juni 2009. Uit informatie blijkt dat in de al-B. (...) straat op 2 juni 2009 omstreeks 3u30 in de ochtend (NPO II, p. 10) vijf mannen (NPO I, p. 13) de koffiешop binnenvielen terwijl in de koffiешop de eigenaar sliep (NPO I, p. 16). Informatie beschrijft, net zoals u deed, hoe de koffiешop met benzine in brand werd gestoken en dat een explosief niet tot ontploffing kwam (NPO I, p. 13 en p. 16-17). Dat de informatie stelt dat M. M. A. S. (...) als eigenaar met zijn broer M. (...) aanwezig was, volstaat niet om te besluiten dat het om andere feiten gaat. U heeft immers twee broers die deze namen dragen en zij waren, afgaande op hun geboortejaren die u op DVZ gaf in 2009 22 jaar en 18 jaar (Verklaring DVZ, vraag 17), zoals ook opgenomen in de informatie aangaande de aanval op de koffiешop. In het licht van voorgaande volstaat de vaststelling dat de koffiешop volgens de informatie ‘al-A. (...)’ heet, terwijl uw koffiешop ‘A. (...)’ heet (NPO I, p. 9) evenmin om te besluiten dat het om andere feiten gaat.”

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift erkent dat zijn broers een koffiешop hebben uitgebaat die in 2009 is *“ontploft”*, wijst de Raad op de pertinente vaststelling hierboven dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven slechts weet te hebben van één ander geval waarbij een koffiешop in brand werd gestoken en dat dit zo'n zeven jaar geleden gebeurde, dus omstreeks 2013. Verzoeker zou hierover gelezen hebben op het internet (adm. doss., stuk 4, notities

van het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2020, p. 8-9). De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt in het licht van de informatie in zijn administratief dossier en de pertinente vaststellingen daarover in de bestreden beslissing, is eens te meer een indicatie dat zijn relaas niet waarachtig is. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, volstaat het feit dat de koffieshop waarvan sprake in voormelde informatie een andere naam draagt dan de koffieshop die verzoeker zou hebben uitgebaat niet om te besluiten dat het niet om dezelfde feiten gaat. *In casu* wordt overigens op zich niet betwist dat verzoeker voor zijn vertrek uit Gaza een koffieshop zou hebben uitgebaat die zijn familienaam draagt. Hoewel het slechts fotokopieën en geen originele documenten betreft, kunnen de door hem neergelegde verklaring van de gemeente en facturen voor de aankoop van materiaal hiervan getuigen (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nrs. 7 en 13). Noch hieruit, noch uit enig ander stuk waarover de Raad beschikt, kan evenwel blijken dat verzoeker op 7 mei 2018 het slachtoffer is geworden van de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij aanvoert. Het zogenaamde attest van een mensenrechtenorganisatie, waaruit zou blijken dat het om twee verschillende voorvallen gaat en dat hij wel degelijk het voorwerp van een aanslag is geweest, betreft in wezen de reeds in het administratief dossier aanwezige verklaring van de advocaat die in zijn zaak voor de rechtbank zou zijn opgetreden, zoals verzoeker in zijn aanvullende nota ook zelf aangeeft. Deze verklaring heeft blijkens de vertaling geen betrekking op de feiten die zich op 7 mei 2018 zouden hebben voorgedaan (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 12). Gelet op de voorgaande vaststellingen, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, kan verzoeker niet overtuigen waar hij *"geenszins uitsluit dat doelbewust eenzelfde modus operandi door de Hamas gebruikt werd om de verzoekende partij nog dieper te traumatiseren"*.

Ten derde dient te worden gewezen op volgende tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over zijn belagers en het *shura*-comité:

"Zo beweerde u in het eerste onderhoud dat de vrienden die bij uw buurman langskwamen Al Qassam leden waren met belangrijke profielen, mensen met bodyguards, die wegen sloten. U kende hun voornamen niet, maar wist wel van welke familie ze waren. Ah. S. (...) (de zoon van uw buurman) was hun centrum waar ze vaak vergaderden (NPO I p. 15). U hier nogmaals naar gevraagd bij het tweede onderhoud wist u niet wat die vrienden bij uw buurman kwamen doen, noch wat voor leden van Al Qassam ze precies waren. Verder wist u één iemand bij naam en voornaam te noemen, voor de rest kende u hen niet (NPO II p. 5-6). Waar u bij het eerste onderhoud beweerde het bezoek van het shuracomité niet serieus te nemen en nadien niets meer te verwachten (NPO I p. 16), verklaarde u bij het tweede onderhoud dat u verwachtte dat het comité vervolgens iemand van de gemeente zou sturen om uw koffieshop stop te zetten (NPO II p. 8)."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij nooit geweten heeft wie precies ontvangen werd in de woning van zijn burens en suggereert dat hij de weinige informatie die hij had heeft afgeleid, onder meer uit het feit *"dat de zoon van de burens lid van Al Qassam en van de grenspolitie was en dat voor de komst van die bezoekers de weg afgesloten en vrijgemaakt werd door bodyguards"*. Hij maakte tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag van leden van Al Qassam met belangrijke profielen, daar waar hij thans voorhoudt dat hij *"redelijk kan menen"* dat het om hooggeplaatste mensen ging en geheel in het midden laat of zij tot Hamas, Al Qassam of het *shura*-comité behoorden. Dat hij de naam van de familie waartoe deze personen behoorden op loutere geruchten zou hebben gebaseerd, vindt evenmin steun in de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij zijn verklaringen met elkaar in overeenstemming tracht te brengen door te betogen dat zijn denkproces in verband met de gevolgen van het bezoek van het *shura*-comité *"evolutief"* was. Indien hij dit voorval aanvankelijk niet *au sérieux* zou hebben genomen maar iets later wel tot het besef zou zijn gekomen dat de gemeente hem mogelijks tot een administratieve sluiting zou dwingen en zijn vergunning kon intrekken of wijzigen, mag worden verondersteld dat verzoeker dit zo zou hebben verklaard tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, *quod non*.

Ten vierde komt gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn detentie en veroordeling door de rechtbank fundamenteel op de helling te staan. De commissaris-generaal merkt verder terecht het volgende op:

"Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw arrestatie blijkt tevens uit de vaststelling dat u bij het eerste onderhoud beweerde dat tijdens uw arrestatie iemand na een kwartier om uw naam kwam vragen (NPO I p. 13), terwijl u bij het tweede onderhoud verklaarde dat dit na drie uur gebeurde. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan uw latere verklaringen opnieuw te wijzigen (NPO II p. 16)."

Verzoeker kan niet overtuigen dat het hier twee verschillende feiten betreft, in de zin dat enerzijds zijn bewakers om de vijftien minuten naar zijn cel kwamen om te vragen naar zijn naam en leeftijd en dat anderzijds zij hem om de drie uur fysiek kwamen folteren. Verzoeker heeft tijdens het tweede persoonlijk onderhoud immers uitdrukkelijk verklaard dat men hem pas na drie uur voor het eerst zijn naam vroeg (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2020, p. 16).

Voorts motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Wat betreft de rechtszaak zelf legde u opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat het shuracomité de zaak doorgaf aan het parket, waarna de zaak naar de rechtbank ging (NPO I p. 18). Bij het tweede onderhoud beweerde u het niet te weten, om vervolgens te zeggen dat misschien Ah. (...) of misschien het shuracomité de zaak doorgaf. Gewezen op het feit dat u bij het eerste onderhoud enkel het shuracomité aanduidde, kwam u niet verder dan te beweren dat het shuracomité en Ah. (...) hetzelfde zijn (NPO II p. 18). Verder verklaarde u dat uw advocaat A. M. (...) aanwezig was bij de uitspraak van het vonnis (NPO II p. 19). Uit het door u neergelegde vonnis (document 14) blijkt echter dat uw advocaat niet aanwezig was.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen volgens de welke hij geen onderscheid maakt tussen zijn buur Ah. S. en het shura-comité, welke niet kunnen overtuigen daar hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel naar het shura-comité verwees, doch tijdens zijn tweede onderhoud beiden vernoemde. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat zijn buur Ah S. deel uitmaakte van het shura-comité.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker volgend pertinent motief van de bestreden beslissing, dat steun vindt in het administratief dossier, geheel ongemoeid laat:

“Tot slot verklaarde u niet te weten of u werd opgeroepen voor de zitting in de rechtbank, wanneer uw moeder u het vonnis bezorgde en voor wie de vergoedingen, bepaald in het vonnis, bedoeld waren (NPO II p. 19). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en bovendien beweerde geen interesse meer te hebben in het verdere verloop van uw problemen (NPO II p. 19) is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Door in het algemeen nog te verwijzen naar de context van Gaza en de vermeende strategie van Hamas om “met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking” en “door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit” – algemene beweringen die verzoeker op geen enkele wijze staft –, brengt verzoeker geen elementen aan die van aard zijn de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vluchtmotieven te herstellen, dan wel het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Verzoeker heeft geen documenten neergelegd die van aard zijn om zijn geloofwaardigheid te herstellen. Met betrekking tot de in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uw identiteit, afkomst, reisroute, familiale situatie en werk in Gaza in een koffiешop en in België worden niet betwist. Dat u uw moeder een volmacht heeft gegeven wordt op zich evenmin betwist. Dergelijke volmacht laat evenwel niet toe uitspraken te doen over uw beweerd vluchtrelaas. Wat betreft het vonnis moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijskrachtig kunnen zijn wanneer deze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Een verklaring van een advocaat kan niet weerhouden worden als objectieve bron.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota geen stavingstukken voegt die niet reeds in het administratief dossier aanwezig zijn. Het betreft daarenboven geen originele stukken maar loutere fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een “bewijs dat de originelen van de documenten per courier onderweg zouden zijn naar België” (stuk 5). Het betreft hier een fotokopie van een zending op naam van verzoekers broer en op datum van 12 augustus 2020, doch hieruit blijkt niet dat het om de betrokken

documenten gaat. Uit rechtsplegingsdossier blijkt verder niet dat de originelen werden bijgebracht. Zij werden evenmin ter terechtzitting neergelegd. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij door overmacht verhinderd werd om de Raad de betrokken originele documenten, die allerminst van zeer recente datum zijn – het vonnis dateert bijvoorbeeld van 29 januari 2019 –, tijdig te bezorgen, reden waarom aan verzoeker ter terechtzitting overigens geen uitstel werd toegestaan om de originele stukken alsnog neer te leggen. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Het kan *in casu* niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota kort voor de terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die hij reeds veel eerder in de procedure had kunnen verkrijgen. Deze weinig proactieve houding doet verder vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn persoonlijke problemen met zijn burens en Al Qassam niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie Gaza onleefbaar is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants,

of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"U woonde in Gaza in het appartement van uw moeder. Uw vader was een grote landheer en u erfde bij zijn overlijden een eigen appartement, een magazijn en een stuk grond van 315 m² (NPO I p. 5). Uw familie beschikte over een privéleverancier van elektriciteit om met elektriciteitsonderbrekingen om te gaan. Verder had u een waterput, en een watertank op het dak waar het aangekochte drinkbaar water werd in opgeslagen (NPO I p. 6). U ging slechts naar school tot het tweede hoger middelbaar, maar had nadien verschillende jobs, onder meer in een bakkerij, een betonfabriek, in de handel en uw eigen koffieshop (NPO I p. 7). Gezien het regelmatige contact dat u heeft met uw familie (NPO I p. 3), uw uitgebreide werkervaring en uw materiele situatie in Gaza, kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een precare situatie zal terecht komen waarbij u niet in uw elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien."

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. In zijn aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij geen werk meer gaat vinden in de Gazastrook. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat het hier loutere beweringen betreft die verzoeker op geen enkele wijze staft en die dan ook niet zomaar kunnen worden aangenomen. Een loutere verwijzing naar informatie over de werkloosheidsgraad in Gaza is in dezen niet afdoende.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift en aanvullende nota louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In zoverre verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de Covid-19-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar de COI Focus "*Lebanon – Palestinian territories. UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 en argumenteert dat de huidige financiële problemen van UNRWA een negatieve invloed hebben op de medische zorgverstrekking en de economische toestand in geheel Gaza, dient te worden herhaald dat verzoeker concrete en individuele elementen dient aan te reiken op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij specifiek wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, waartoe hij in gebreke blijft. Verzoeker stelt dat terugkeerdocumenten van Fedasil melden dat hij als een "*vulnerable case*" dient te worden beschouwd, doch laat na deze documenten te voegen of aan te duiden om welke documenten het concreet gaat, zodat dit niet zomaar kan worden aangenomen. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat uit niets blijkt dat verzoeker geregistreerd is bij UNRWA.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar op 1 december 2020 neergelegde aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een Palestijns paspoort beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 4). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst

van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensive Operatie Sinai 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensive Operatie Sinai 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten, persartikels en reisadviezen waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat de sociale afstand niet kan worden gerespecteerd bij de grensovergangen, onder meer bij het gebruik van de pendelbus, en informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de Covid-19-situatie in Egypte bijzonder ernstig is en de medische faciliteiten van het land niet toereikend zijn om een crisis van dergelijke omvang het hoofd te bieden, toont hij niet aan dat het in zijn geval niet mogelijk zou zijn om, mits inachtneming van de nodige beschermingsmaatregelen, het risico op een eventuele besmetting met het Covid-19-virus in Egypte tot een minimum te beperken. Dit risico is hoe dan ook louter hypothetisch en kan niet volstaan om te besluiten dat verzoekers terugkeer naar de Gazastrook erdoor verhinderd wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmtte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichteenheden. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te

beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het

internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Hij beperkt zich in zijn aanvullende nota tot louter speculatieve overwegingen waar hij, onder verwijzing naar persartikels, wijst op de mogelijke gevolgen van het akkoord dat op 15 augustus 2020 werd gesloten tussen Israël enerzijds en Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten anderzijds. De toename van het aantal incidenten met Israël in augustus 2020, de vaststelling dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 inmiddels op 15 september 2020 opnieuw geschonden werd en de aanvallen door de Israëlische luchtmacht op 22 november 2020 als antwoord op een eerdere raketaanval vanuit Gaza, duiden er verder niet op dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door willekeurig geweld.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN